

Sygn. akt II OZ 182/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2013 r.

Naczelny Sąd Administracyjny
w składzie:

Przewodniczący Sędzia NSA Roman Hauser

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2013 r.
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Ogólnoadministracyjnej
zażalenia Waldemara Deski
od postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie
z dnia 15 stycznia 2013 r., II SA/Lu 843/12
oddalającego wniosek Waldemara Deski
o wyłączenie sędziego NSA Krystyny Sidor
oraz sędziego WSA Bogusława Wiśniewskiego
w sprawie ze skargi Waldemara Deski i Ireny Salwerowicz-Deski
na uchwałę Rady Miasta Kazimierz Dolny
z dnia 17 czerwca 1998 r., nr LI/284/98
w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego
Miasta i Gminy Kazimierz Dolny

postanawia

oddalić zażalenie.

Na oryginale właściwy podpis
Za zgodność z oryginałem

Katarzyna Latoszek

stażycy in-pak... sądowy

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2013 r., II SA/Lu 843/12 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie (zwany dalej „WSA”) oddalił wniosek Waldemara Deski o wyłączenie sędziego NSA Krystyny Sidor oraz sędziego WSA Bogusława Wiśniewskiego w sprawie ze skargi Waldemara Deski i Ireny Salwerowicz-Deski na uchwałę Rady Miasta Kazimierz Dolny z dnia 17 czerwca 1998 r., nr LI/284/98 w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy Kazimierz Dolny. W uzasadnieniu wskazano, że na rozprawie przed WSA w dniu 18 grudnia 2012 r. w sprawie ze skargi Waldemara Deski i Ireny Salwerowicz-Deski na uchwałę Rady Miasta Kazimierz Dolny z dnia 17 czerwca 1998 r., nr LI/284/98 w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy Kazimierz Dolny skarżący Waldemar Deska wniósł o wyłączenie od rozpoznania sprawy sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego (zwanego dalej „NSA”) Krystyny Sidor oraz sędziego WSA Bogusława Wiśniewskiego. Skarżący podtrzymał ten wniosek w piśmie z dnia 19 grudnia 2012 r., wskazując, że istotą niniejszej sprawy jest naruszenie przez akt prawa miejscowego - wadliwy plan zagospodarowania przestrzennego - uprawnień strony gwarantowanych przez Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zmianami - zwanej dalej „Konstytucją”) i umowy międzynarodowe. Ten sam problem pojawił się w poprzednio rozpoznawanej przez tutejszy Sąd z udziałem skarżącego sprawie II SA/Lu 479/09, w której sędziowie Bogusław Wiśniewski i Krystyna Sidor wydali wyrok, z którego uzasadnienia wynika, że argumentacja skarżącego dotycząca naruszenia jego praw gwarantowanych przez Konstytucję nie została uwzględniona. Zdaniem skarżącego, trudno się spodziewać, by ponownie stykając się z tym samym problemem, sędziowie dokonali innej jego oceny niż uprzednio. Tym samym sprawa jest z góry skazana na przegraną. W ocenie skarżącego oznacza to, że w niniejszej sprawie sędziowie Bogusław Wiśniewski i Krystyna Sidor nie dają już gwarancji bezstronności, wobec czego powinni zostać wyłączeni od jej rozpoznania. Skarżący podniósł, że argumentacja zawarta przez tych sędziów w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2010 r., II SA/Lu 479/09 również świadczy o ich nastawieniu w kierunku odrzucenia a priori argumentacji strony dotyczącej naruszenia gwarancji konstytucyjnych. Wynika to zwłaszcza z części uzasadnienia wyroku, w której stwierdzili, że bezpośrednio

stosowanie przepisów Konstytucji jest sprawą sporną, podczas gdy art. 8 Konstytucji wprost i bez żadnych wyjątków nakazuje wszelkim organom Państwa Polskiego bezpośrednio stosowanie przepisów Konstytucji. Skarżący wskazał ponadto, że na rozprawie w dniu 30 marca 2010 r. sędzia Krystyna Sidor odebrała mu głos, argumentując, że to co skarżący ma dopiero zamiar powiedzieć, jest nieistotne dla sprawy. Uczyniła to, zanim usłyszała tę informację i mogła dokonać jej oceny. Skarżący podniósł, że czuje się upokorzony zachowaniem sędziów podczas rozprawy i jest przekonany o ich uprzedzeniu.

W oświadczeniu złożonym w trybie art. 22 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm. - zwanej dalej „ppsa”) sędzia NSA Krystyna Sidor oświadczyła, że nie istnieją okoliczności tego rodzaju, że mogłyby wywołać uzasadnione wątpliwości co do jej bezstronności w niniejszej sprawie. Podniosła, że ze skarżącym miała styczność wyłącznie urzędowo w związku z orzekaniem w sprawie II SA/Lu 479/09 w przedmiocie nakazu rozbiórki, w której była sprawozdawcą. Wyrok w tej sprawie zapadł w dniu 12 kwietnia 2010 r., a NSA oddalił skargę kasacyjną wyrokiem z dnia 13 stycznia 2012 r. w sprawie II OSK 1986/10. Sędzia wskazała, że w sprawie nie zachodzą również okoliczności, o których mowa w art. 18 § 1 ppsa, uzasadniające wyłączenie jej od orzekania z mocy samej ustawy. Również sędzia WSA Bogusław Wiśniewski w złożonym oświadczeniu wskazał, że nie istnieją okoliczności tego rodzaju, że mogłyby wywołać uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności w przedmiotowej sprawie. Podniósł, że był członkiem składu orzekającym w sprawie II SA/Lu 479/09 w przedmiocie nakazu rozbiórki, jednakże podniesione w piśmie z dnia 20 grudnia 2012 r. zastrzeżenia dotyczące zachowania sędziów, które miałyby rzekomo decydować o braku jego bezstronności w rozpoznawanej sprawie, nie mają jakiegokolwiek uzasadnienia. Opisana przez skarżącego sytuacja nigdy nie miała miejsca, a on sam miał zapewnioną możliwość swobodnej wypowiedzi. Sędzia podkreślił, że akcentowana przez skarżącego argumentacja sprowadzająca się do naruszenia praw gwarantowanych przez Konstytucję, które miały zostać zlekceważone przy rozpoznaniu jego poprzedniej skargi, nie znalazła akceptacji NSA, który oddalił skargę kasacyjną skarżącego od wyroku WSA. Nie ma też powodów, dla których skarżący mógłby się czuć upokorzony przez Sąd, o czym wspomina w powołanym piśmie. Sędzia wskazał, że uzasadnieniem dla wniosku o niezachowaniu jego bezstronności nie może być natomiast frustracja skarżącego związana z negatywnym dla niego wcześniejszym

rozstrzygnięciem. Sędzia oświadczył, że w sprawie nie zachodzą również okoliczności, o których mowa w art. 18 § 1 ppsa, uzasadniające wyłączenie go od orzekania z mocy samej ustawy.

Rozstrzygając ww. wniosek WSA wskazał, że jest on niezasadny, bowiem samo przeświadczenie strony o prowadzeniu przez sędziów postępowania w sposób wadliwy i nieobiektywny, jak również fakt, iż sędziowie, których wyłączenia domaga się skarżący, byli sprawozdawcami w innej sprawie z jego udziałem, nie stanowią wystarczających przesłanek uzasadniających ich wyłączenie na podstawie art. 19 ppsa, tym bardziej, że skarżący może zwalczać wadliwe orzeczenia wydawane przez Sąd za pomocą środków odwoławczych. Inaczej rzecz ujmując, wniosek o wyłączenie sędziów nie może być oparty na subiektywnym przekonaniu strony, że skoro sędzia wydał w innej jej sprawie niekorzystny dla niej wyrok, to uczyni to w każdej kolejnej. Strona musi przynajmniej uprawdopodobnić, iż to niekorzystne dla niej rozstrzygnięcie wynikało z okoliczności zewnętrznych czy wewnętrznych, leżących po stronie tego sędziego i mających wpływ na obiektywizm jego działania, że okoliczności te dalej istnieją i również dla obiektywnego obserwatora wynik postępowania w sprawie osądzonej przez sędziów, których wniosek dotyczył, będzie zależny od tych właśnie okoliczności, np. związanych ze stosunkiem osobistym, czy ekonomicznym. Zdaniem WSA zarzuty zawarte we wniosku o wyłączenie sędziów zgłoszone przez skarżącego w niniejszej sprawie nie odnoszą się do tego rodzaju okoliczności. Żaden z przytoczonych przez skarżącego zarzutów wobec tych sędziów nie wywołuje uzasadnionych wątpliwości co do ich bezstronności. Również ze złożonych przez sędziów oświadczeń wynika, że nie znają osobiście skarżącego i że nie istnieją w sprawie okoliczności mogące wywołać uzasadnioną wątpliwość co do ich bezstronności.

Wnosząc zażalenie Waldemar Deska zaskarżył powołane postanowienie w całości i wniósł o jego zmianę poprzez wyłączenie od rozpoznania niniejszej sprawy sędziów WSA w Lublinie - Bogusława Wiśniewskiego i Krystyny Sidor, zgodnie z wnioskami strony z dnia 18 i z dnia 19 grudnia 2012 r., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie WSA sprawy do ponownego rozpoznania w zakresie tychże wniosków. Zaskarżonemu postanowieniu strona zarzuciła naruszenie art. 19 ppsa przez jego nieprawidłowe zastosowanie, wskazując, że podstawą obu wniosków były przewidziane w art. 19 ppsa okoliczności tego rodzaju, iż mogłyby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności tych sędziów w tej sprawie. Pierwszą z tych okoliczności jest fakt, że sędziowie ci dokonali już negatywnej

dla strony oceny jej argumentacji przy wydaniu wyroku w sprawie II SA/Lu 479/09, a skoro argumentacja ta co do istoty pokrywa się z argumentacją podnoszoną w niniejszej sprawie, to brak jest przesłanek do przewidywania, że sędziowie ci odstąpią od swego poglądu, a więc argumentacja strony jest a limine skazana na nieuwzględnienie, a strona na przegraną. Drugą z tych okoliczności jest demonstracyjne okazanie przez tych sędziów, gestykulacją i mimiką zniecierpliwienia i lekceważenia wobec argumentacji strony na rozprawie w dniu 30 marca 2010 r. w sprawie II SA/Lu 479/09, świadczące o negatywnym nastawieniu tych sędziów do strony. Trzecią z tych okoliczności jest naruszenie przez argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku w tej sprawie art. 8 Konstytucji poprzez rażąco bezpodstawne zakwestionowanie jego istoty, świadczące o apriorycznym negatywnym nastawieniu tych sędziów wobec argumentacji strony. W dalszej części uzasadnienia Waldemar Deska wskazał na elementy bezstronności sędziowskiej, których - jego zdaniem - zabrakło w rozpatrywanej sprawie. W dalszej części swojego zażalenia Waldemar Deska zadał NSA pytanie czy „pod władzą Konstytucji RP oraz gwarantujących prawa człowieka umów międzynarodowych, dopuszczalne jest, aby przy rozstrzyganiu spraw dotyczących bezpośrednio człowieka, jego losu, możliwości przeżycia, utraty zdrowia fizycznego i psychicznego, możliwości pogorszenia warunków bytowania, możliwości decydowania o swym własnym losie oraz wyborze miejsca i sposobu zamieszkania itd. lub inaczej, spraw dotyczących najwyższych konstytucyjnych wartości: Godności, Istoty Wolności oraz Istoty Własności (art. 30, 31 p. 3, 64 p. 3); pomijano lub niebezpośrednio stosowano przepisy Konstytucji RP oraz wyżej wymienionych umów? Wzywam Sąd do odpowiedzi na pytanie: czy pomijanie lub niebezpośrednie stosowanie przepisów Konstytucji RP jest błędem?”. W części zażalenia zatytułowanej „Zarzuty” ich autor podniósł, że WSA nie wskazał w postanowieniu z dnia 15 stycznia 2013 r. (koniecznych!) przyczyn dla których dowodom przedstawionym przez wnioskodawcę odmówił wiarygodności lub mocy dowodowej, a sędziowie, ignorując dowody wnioskującego, przyjęli a priori, bez przedstawienia dowodu, że po stronie wnioskującego stoi jedynie „samo przeświadczenie” lub „subiektywne przekonanie” poparte dowodem, podczas gdy takie dowody wnioskujący przedstawił. W postanowieniu z dnia 15 stycznia 2013 r. Sędziowie mylnie przyjęli, że sędziowie, których wyłączenia domaga się skarżący, byli sprawozdawcami w innej sprawie, gdy obydwie sprawy były tożsame. Co więcej w postanowieniu z dnia 15 stycznia 2013 r. sędziowie mylnie przyjęli, że pokrzywdzony miał możliwość dochodzenia swoich racji w następnej instancji, podczas gdy takich

możliwości pokrzywdzony nie miał i wreszcie oświadczenia sędziów o ich zachowaniu podczas rozprawy nie są prawdziwe. Na koniec zażalenia Waldemar Deska wskazał, iż „gdybyśmy uznali, że w sprawach dotyczących praw człowieka gwarantowanych Konstytucją oraz umowami międzynarodowymi można pomijać lub stosować niebezpośrednio przepisy Konstytucji RP i Praw Człowieka, oznaczałoby to sprzeniewierzenie się szczególnie art. 8 p. 2 w związku z art. 13 Konstytucji RP. Bowiern stosowanie prawa w oparciu jedynie o bezpośredni przepis z pominięciem wartości konstytucyjnych, praw człowieka, moralności czy etyki jest typową totalitarną praktyką nazizmu, faszyzmu czy komunizmu. Stosowanie takich praktyk zarzucam Sędziom i organom zajmującym się już od pięciu lat moją sprawą.”.

W odpowiedzi na zażalenie pełnomocnik Rady Miejskiej w Kazimierzu Dolnym wniósł o oddalenie zażalenia skarżącego Waldemara Deski na postanowienie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania instancyjnego według norm przepisanych.

W piśmie z dnia 4 lutego 2013 r. kierowanym do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich, Prezesów Sądów, Posłów, Polaków i Sędziów Waldemar Deska powtórzył swoje wcześniejsze zarzuty, podkreślając, że najwyższym prawem jest Konstytucja.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja wyłączenia sędziego od orzekania w sprawie regulowana jest przepisami Rozdziału 5 Działu I ppsa. Art. 18 § 1 tej ustawy zawiera zamknięty katalog przesłanek, dla których wyłączenie sędziego winno nastąpić z urzędu, zaś wyłączenie dokonywane na wniosek strony uregulowane jest art. 19 powołanej ustawy.

Uznać należy, że zasadnie WSA ocenił, iż w przedmiotowej sprawie nie zachodzą okoliczności, które uzasadniałyby uwzględnienie wniosku o wyłączenie sędziów orzekających w WSA: sędziego NSA Krystyny Sidor oraz sędziego WSA Bogusława Wiśniewskiego od orzekania w sprawie ze skargi Waldemara Deski i Ireny Salwerowicz-Deski na uchwałę Rady Miasta Kazimierz Dolny z dnia 17 czerwca 1998 r., nr LI/284/98 w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy Kazimierz Dolny.

Podkreślenia wymaga, że wydanie postanowienia w przedmiocie wyłączenia sędziego musi być poprzedzone złożeniem wyjaśnień przez sędziego, którego wniosek

dotyczy. Złożenie takich wyjaśnień miało miejsce w postępowaniu pierwszo-instancyjnym. W tym miejscu wypada jedynie powtórzyć za Sądem pierwszej instancji, że jak stwierdził Sąd Najwyższy „autorytet moralny sędziego przemawia za wiarygodnością złożonego wyjaśnienia i jeżeli strona żądająca wyłączenia zaprzecza prawdziwości, obowiązana jest wskazać i udowodnić okoliczności, które by podważały wiarygodność oświadczenia sędziego” (postanowienie z dnia 25 sierpnia 1971 r., I CZ 121/71, OSN z 1972 r., poz. 55).

W niniejszej sprawie argumenty skarżącego zawarte we wniosku o wyłączenie sędziów nie mogą być w żaden sposób uznane za takie, które podważyłyby wiarygodność złożonych przez wskazanych sędziów oświadczeń. Fakt orzekania przez sędziów objętych wnioskiem o wyłączenie w innej sprawie skarżących, której rozstrzygnięcie zapadło nie po ich myśli, nie może być bowiem uznany za przesłankę dla uznania, iż sędziowie powinni zostać wyłączeni od rozpoznawania tej sprawy. W ocenie NSA w niniejszej sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek wyłączenia w odniesieniu do sędziów objętych wnioskiem skarżących i prezentowane w tym zakresie stanowisko Sądu pierwszej instancji należy podzielić. Ponadto zauważyć trzeba, iż w rozpoznawanym zażaleniu skarżący nie podniósł żadnych takich okoliczności, które poddawałyby w wątpliwość prawidłowość zajętego przez Sąd pierwszej instancji stanowiska.

Skoro postanowienie WSA z dnia 15 stycznia 2013 r. jest poprawne i zgodne z prawem, to mając te względy na uwadze NSA, na podstawie art. 184 w związku z art. 197 § 2 ppsa oddalił zażalenie.

Odnosząc się do wniosku pełnomocnika Rady Miejskiej w Kazimierzu Dolnym w zakresie zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, należy stwierdzić, że brak jest podstaw prawnych do orzekania o zwrocie kosztów postępowania między stronami w innych orzeczeniach, kończących postępowanie w danej instancji, niż wymienione w art. 209 ppsa. Zgodnie bowiem z art. 197 § 2 ppsa, do postępowania toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy o skardze kasacyjnej, tj. przepisy Rozdziału 1 Działu IV. Brak natomiast odesłania do odpowiedniego stosowania przepisów o zwrocie kosztów postępowania między stronami (Dział V, Rozdział 1), które dawałoby podstawę do ich odpowiedniego stosowania w postępowaniu toczącym się na skutek zażalenia.

Original signature
true to original

Krzysztof Lotuszek
starszy inspektor sądowny